

Arrest

nr. 82 500 van 6 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en hebbende als voogd X op 7 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 januari 2012 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, aan verzoekers voogd ter kennis gebracht op 8 februari 2012

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. CRAPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 4 juli 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 13 december 2011 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 30 december 2012 diende verzoeker via zijn voogd een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 januari 2012 werd verzoeker in het bijzijn van zijn voogd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25 januari 2012 nam de gemachtigde voor de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Artikel 7, alinea 1, 2 van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het rijk dan in de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn (Al vervallen sinds 27/01/2012).

Betrokkene is op 04/07/2010 aangekomen in België. Betrokkene diende in eerste instantie een asielaanvraag in waarbij hij verklaarde de recrutering en vervolging door de Taliban te vrezen. Het dient vermeld te worden dat het CGVS op 13/12/2011 de door betrokkene aangehaalde argumenten heeft verworpen. De vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden hem geweigerd. Het CGVS oordeelde dat er geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève en wijst op tegenstrijdigheden in de verklaringen van betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en het CGVS anderzijds. De geloofwaardigheid van de ingeroepen problemen met de Taliban wordt ondermijnd. Er werd ook geoordeeld na grondige analyse en aan de hand van beschikbare informatie dat voor burgers afkomstig uit de provincie Takhar, meer bepaald in het district Ishkamisch waar ook betrokkene uit afkomstig is, geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige bedreigingen van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art 48/4 § 2,c van de Vreemdelingenwet.

Nu wenst men voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 12 september 2011 en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 7 november 2011. De voogd dient op 30/12/2011 zijn aanvraag in overeenkomstig het artikel 61/15 van boven vernoemde wet. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoegd door de wet van 12 september 2011 en de bepalingen onder artikel 10 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoegd door het koninklijk besluit van 7 november 2011 werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor.

Tijdens dit verhoor op 18/01/2012 blijft betrokkene bij zijn verhaal en zijn verklaringen aangaande zijn vrees voor de Taliban. Daarnaast wil hij graag in België blijven om te studeren en zijn diploma te behalen. Er wordt tijdens het verhoor nog gesteld dat diens vader medische problemen zou kennen; de aard hiervan is niet gekend.

De voogd voegt een rapport toe van het UNHCR waaruit de onveilige situatie in de regio van betrokkene zou blijken en stelt hierbij dat betrokkene niet kan teruggestuurd worden naar een land dat onveilig is.

Rekening houdend met het feit dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen met de Taliban reeds eerder uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe bevoegde asielinstantie; bovendien kan men vaststellen na het lezen van de beslissing van het CGVS dat deze instantie in zijn beoordeling en grondige analyse de rapporten van het UNHCR in acht neemt en aldus rekening houdend met voorgaande kan men oordelen dat het rapport voorgelegd door de voogd tijdens het verhoor op 18/01/2012 niet dient beschouwd te worden als een nieuw element stellende dat de duurzame oplossing zoals omschreven in artikel 61/14 om die reden het verblijf in België is. Het feit dat Unicef bevestigt dat kinderarbeid en uitbuiting, seksueel misbruik en “Bacha bazi” een verspreid fenomeen is in Afghanistan is bovendien algemene informatie en er wordt geen enkel concreet bewijs geleverd dat betrokkene hieraan persoonlijk zou onderworpen zijn of het slachtoffer van zou zijn.

Daarnaast worden geen andere bewijskrachtige documenten voorgelegd en aldus berust het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten om boven vernoemde redenen opnieuw op verklaringen en wordt dit niet aannemelijk gemaakt door andere objectieve gegevens.

Bovendien rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Afghanistan. Het algemeen principe stelt dat het in het belang is van het kind te verblijven bij zijn ouders, tenzij anders bewezen. Niets laat toe dit principe in twijfel te trekken. De bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 t.e.m. 61/25 van boven vernoemde wet, dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van

herkomst. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Afghanistan. Immers is gebleken dat betrokkene aldaar beschikt over een familiaal netwerk, d.i. de ouders van betrokkene wonen en leven er nog steeds en zijn nog steeds drager van het ouderlijk gezag. Betrokkene kan briefwisseling van hen ontvangen en kan telefonisch contact opnemen met diens ouders, zij zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd. Zij wonen en leven er bovendien samen met hun 5 andere kinderen, 4 broers en 1 zus (echter de voogd maakt bij zijn aanvraag geen melding van een zus), voor wie zij op heden nog steeds verantwoordelijk zijn en de zorg en opvang opnemen. Er wordt geen bewijs geleverd dat de ouders de zorg en opvang voor betrokkene niet zouden kunnen opnemen, zoals dit in het verleden steeds gebeurde, net zoals zij dit tot op heden nog steeds doen voor de andere kinderen in het gezin. Het is bovendien aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt niet aangetoond dat deze opsporingen aantonen dat zijn ouders niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun vermogen in een aangepaste opvang te voorzien. Evenmin worden aangaande de vermeende medische problemen van de vader bewijskrachtige documenten voorgelegd. Het wordt niet op een objectieve en ernstige manier gestaafd dat deze medische problemen diens vader in de onmogelijkheid zou stellen om betrokkene opnieuw op te vangen of zijn ouderlijke macht uit te oefenen.

Het dient bovendien vermeld te worden dat betrokkene tijdens zijn asielrelaas verklaarde nooit een Taskara of paspoort te hebben gehad. Desalniettemin, legt de voogd bij zijn aanvraag een taskara voor die reeds afgeleverd werd op 29/12/1387 (= 20/03/2009) en dit dus voor diens vertrek uit Afghanistan. (kopie + vertaling aanwezig in het dossier). Bovenstaande vaststelling is hoogst merkwaardig te noemen en laat het op zijn minst toe dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat.

Dat hij analfabeet is en in zijn herkomstland nooit naar school is geweest; dat betrokkene hier naar school gaat, zijn best doet en graag wil studeren in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 12 september 2011 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België m.o.o. het volgen van onderwijs. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15 december 1980.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform de specifieke bepalingen in de wet van 15 december 1950 aangaande niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar betrokkene kan herenigd worden met zijn ouders en de rest van het gezin.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"De wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

In voorliggend geval gaat het manifest om een standaard motivering die pertinent uit andere gelijkaardige beslissing(en) in het kader van aanvraag tot het bekomen van machtiging tot verblijf in het Rijk (ex art. 61/15 Vw.) overgenomen werd, ten onrechte:

- de bestreden beslissing stelt enerzijds m.b.t. "de door de voogd overgelegde rapporten, o.m. van het UNHCR, m.b.t. de onveilige situatie in de regio van betrokkene":

Rekening houdend met het feit dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen met de Taliban reeds eerder uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe bevoegde asielinstantie, bovendien kan men vaststellen na het lezen van de beslissing van het CGVS dat deze

instantie in zijn beoordeling en grond/ge analyse de rapporten van het UNHCR in acht neemt en aldus rekening houdend met het voorgaande kan men oordelen dat het rapport voorgelegd door de voogd tijdens het verhoor op 18/01/2012 niet dient beschouwd dient te worden als een nieuw element ...”

EN ZULKS TERWIJL, in voorliggend geval, de beslissing van het CGVS houdende weigering van de vluchtelingenstatus én weigering van subsidiair beschermingsstatus dateert van 13.12.2011 het merendeel van de door verzoeker ter gelegenheid van het verhoor op 18.01.12 overgelegde documenten is van recentere datum.

Dus staat onomstotelijk vast dat in strijd met de motivering van de bestreden beslissing de bevoegde instantie per impossible rekening gehouden kan hebben met deze door de voogd overgelegde rapporten (talrijke van latere datum !!) in zijn beoordeling en grondige analyse.

- de bestreden beslissing stelt anderzijds m.b.t. “de taskara of het paspoort”: “bovenstaande vaststelling is hoogst merkwaardig te noemen en laat het op zijn minst toe dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat.”

EN ZULKS TERWIJL, in realiteit, deze officiële documenten door de voogd — verzoeker werden overgelegd bij het indienen van zijn aanvraag ex art. 61/15 Vw. d.d. 30.12.2011 (zie immers in de motivering van de bestreden beslissing: “Desalniettemin, legt de voogd bij zijn aanvraag een taskara voor die reeds afgeleverd werd op 29/12/1387 (= 20/03/2009)”.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft óók hieraan dus géén enkele verdienste laat staan dat zulks enig oordeel omtrent haar wijze van optreden in dezer wettigt.

Deze hoger vermelde redengeving(en) kunnen aldus niet rechtens de motivering van de bestreden administratieve beslissing schragen nu enerzijds aangetoond wordt dat de ter beoordeling voorgelegde (geactualiseerde) documenten niet onderzocht werden, noch anderzijds op afdoende wijze geantwoord werd op de recente, actuele ontwikkelingen in dit dossier.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7december2001, nr. 101.624), zoals in casu.

Uit de motivering van de tussengekomen beslissing blijkt voorts dat er geen rekening werd gehouden met de situatie van deze pupil van verzoeker, waar het immers blijkt dat het niet mogelijk is dat zijn ouders hem in zijn land van herkomst kunnen opvangen noch adequaat beschermen tegen de risico's waarmee hij aldaar geconfronteerd wordt (zie ook sub infra).

Er staat dus vast dat het geen duurzame oplossing is om S. R. M. naar Afghanistan terug te sturen, hetgeen nochtans een absolute grondvoorwaarde is voor de terugkeer naar het land van zijn herkomst:

“... betrokkene (blijft) bij zijn verhaal en zijn verklaringen aangaande zijn vrees voor de Taliban. Daarnaast wil hij graag in België om te studeren en zijn diploma te behalen. Er wordt tijdens het verhoor nog gesteld dat diens vader medische problemen zou kennen ...”

De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie stelt ten onrechte dat de duurzame oplossing nog steeds in het land van herkomst bestaat, bij gebreke aan adequate opvang. De hoger weergegeven motivering uit de bestreden beslissing (zie hoger) is ruimschoots onvoldoende.

Er bestaat immers rechtspraak (nl. RvV. arrest van 23.04.10 (Fr. Kamer) en RvV. arrest van 20.12.10 nr. 53.453 (Ned. Kamer) waarbij de aangevochten administratieve beslissingen in gelijkaardige zaken vernietigd werd op grond van de schending van de motiveringsplicht.

Het moge duidelijk zijn dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie onvoldoende inzicht in haar motieven verschaften alleszins niet haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

De bestreden beslissing beperkt zich in hoofdzaak tot het ontkennen of minimaliseren van de door verzoeker namens zijn pupil aangehaalde problemen ingeval van terugkeer van deze niet-begeleide minderjarige naar diens familie.

“Er wordt geen bewijs geleverd dat de ouders de zorg er opvang voor betrokkene niet zouden kunnen opnemen zoals dit in het verleden steeds gebeurde...”

De bestreden beslissing meldt daarentegen niet in concreto noch gaat zij concreet na of er voldoende garanties voor S. bestaan op een adequate opvang. Men beperkt zich daarentegen tot een loutere negatieve formulering (‘a contrario’) !

Er is dus duidelijk sprake van schending van de motiveringsplicht; waar het normdoel van de formele motiveringsplicht niet bereikt werd (zie in dezelfde zin RvV 26 03 2009 nr 25 108)

Overeenkomstig het beginsel van deze motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer in houdt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds bij arrest van 25.11.2011 (nr. 70.707) oordeelde, dient ook in voorliggend geval een schending van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verwerende partij weerhouden te worden, waar zij zelf geen actie ondernomen heeft om verzoekers ouders op te sporen (zie mede sub infra) en dient de tussengekomen administratieve beslissing waarbij de duurzame oplossing voor de pupil van verzoek nu in zijn land van herkomst gesitueerd wordt dus alleszins als kennelijk onredelijk geacht te worden.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist immers dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (R.v.St. nr. 128.4245, 23 februari 2004; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411,2 februari 2007; R.v.V. nr. 15642, 1 september 2008). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn/haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding, hetgeen in voorliggende casus niet het geval is."

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, zijnde artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 7, *alinea* 1, 2° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag. Vooreerst wordt gewezen op de asielaanvraag die verzoeker indiende en de motieven die aan deze aanvraag ten grondslag lagen. Voorts wordt er op gewezen dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Er wordt aangestipt dat de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat er geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging en wees op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker had afgelegd waardoor de geloofwaardigheid van zijn problemen met de Taliban werd ondermijnd. De bestreden beslissing geeft ook aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat voor burgers afkomstig van de provincie Takhar en meer bepaald het district Ishkamish, waar ook betrokkene uit afkomstig is, er geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige bedreigingen van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar de toepasselijke rechtsregels betreffende de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zijnde de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, zoals de aanvraag van de voogd van 30 december 2011 om verzoeker in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten, het onderhoud met verzoeker van 18 januari 2012, het neerleggen door de voogd van een rapport van het UNHCR betreffende de onveilige situatie in de regio en van de Taskara van verzoeker 20 maart 2009. De verwerende partij geeft in de motivering van de bestreden beslissing aan dat het rapport van het UNHCR betrekking heeft op de onveilige situatie in het land van herkomst en dat de veiligheid in het land van herkomst reeds werd onderzocht door het Commissariaat-generaal na een grondige analyse van rapporten van het UNHCR, zodat het door de voogd neergelegde rapport niet dient beschouwd te worden als een nieuw element waaruit zou blijken dat de duurzame oplossing een verblijf in België is. Voorts gaat de verwerende partij verder in op het rapport in zoverre het bevestigt dat kinderarbeid, uitbuiting, seksueel misbruik en "Bacha Bazi" een verspreid fenomeen is in Afghanistan en oordeelt dat dit algemene informatie betreft en dat verzoeker geen concreet bewijs heeft geleverd dat hij hieraan persoonlijk zou zijn onderworpen of er het slachtoffer van zou zijn. Verder motiveert de verwerende partij dat niet is aangetoond dat het belang van verzoeker zich situeert buiten de familiale context in Afghanistan en verwijst hierbij naar het algemeen principe dat het in het belang is van het kind om bij zijn ouders te verblijven. De verwerende partij stipt aan dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan, dat de ouders immers zijn gelocaliseerd en geïdentificeerd, dat ze instaan voor de zorg en de opvang van de vijf andere kinderen van het gezin en dat niet is aangetoond dat de ouders van verzoeker niet in staat zouden zijn betrokkene op te vangen zoals dat in het verleden is gebeurd en zoals zij dit op heden nog doen voor de andere kinderen van het gezin. Aangaande de medische problematiek van de vader van verzoeker wordt gemotiveerd dat deze medische problemen niet gestaafd worden en aldus niet toelaten te besluiten tot de onmogelijkheid van opvang of de onmogelijkheid tot het uitoefenen van de ouderlijke macht. Verder wordt aangestipt dat het bevreedend is dat verzoeker bij zijn asielaanvraag verklaarde nooit een paspoort of taskara te hebben gehad, terwijl nu een taskara daterend van voor zijn vertrek uit Afghanistan wordt voorgelegd door de voogd. Tot slot stelt de verwerende partij dat het feit dat verzoeker hier naar school gaat en zijn best doet en graag in België wil studeren, hem niet automatisch een recht op verblijf geeft. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Waar verzoeker tracht aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing een standaardmotivering zou zijn en bijgevolg geen afdoende motivering uitmaakt omdat het merendeel van de door zijn voogd overgelegde documenten van recentere datum is dan de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dus niet in aanmerking kan zijn genomen bij de beslissing van deze laatste, merkt de Raad op wat volgt.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker in aanwezigheid van zijn voogd op 18 januari 2012, blijkt dat de voogd heeft aangegeven dat hij het niet eens is met de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zover deze beslissing aangeeft dat de regio waar verzoeker leefde niet als een gevaarlijke regio kan worden beschouwd. Ter ondersteuning van zijn betoog legt de voogd een rapport verkregen van Vluchtelingenwerk neer waarin wordt aangegeven dat de regio van verzoeker als laag onveilig dient te worden beschouwd. Vervolgens betoogt de voogd dat een duurzame oplossing realiseren in een onveilig land als onmenselijk dient te worden beschouwd.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, heeft de voogd niet meerdere rapporten overgelegd doch slechts één rapport. Evenwel kan uit de stukken van het administratief dossier niet

worden afgeleid van wanneer dit rapport dateert en of het van recentere datum is dan de beslissing van de commissaris-generaal. Evenwel blijkt 18 januari 2012 eerder de datum van het verhoor te zijn, dan de datum van het rapport waarnaar verzoeker refereert. Wat er ook zij, dient de Raad vast te stellen dat het administratief dossier zoals het hem werd overgemaakt niet volledig is. Het is de taak van de verwerende partij de Raad alle stukken over te maken om het mogelijk te moeten maken de bestreden beslissing op haar regelmatigheid te toetsen. Zoals hierboven reeds vastgesteld werd, is de verwerende partij in gebreke gebleven alle nuttige informatie over te maken. Bijgevolg kan niet worden nagegaan of de oordeelsvorming van de gemachtigde van de staatssecretaris gegrond is, gelet op de aangevoerde schendingen zoals hierboven vermeld. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, is de wettigheidscontrole op de bestreden beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Uit de motivering van de bestreden beslissing zelf kan evenmin worden afgeleid van wanneer het rapport neergelegd door de voogd dateert en of de commissaris-generaal, zoals de verwerende partij aangeeft in haar beslissing rekening heeft gehouden met hetgeen in het neergelegde rapport wordt beschreven en of het rapport zoals neergelegd door de voogd bijgevolg niet kan worden beschouwd als een nieuw element stellende dat de duurzame oplossing het verblijf in België is. Dergelijke motivering is niet afdoende.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht is geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 januari 2012 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU